

UZASADNIENIE

W dniu 30 marca 2014 roku powód S. Z., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpił z pozwem o zapłatę przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w W., domagając się zasądzenia kwoty 838,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 14 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że samochód marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność K. i A. W., został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej, do której doszło w dniu

4 sierpnia 2013 roku. Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu jego spowodowania był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Poszkodowani zgłosili szkodę pozwanej. Powód argumentował, że w związku z uszkodzeniem pojazdu

w kolizji, poszkodowany najął na czas jego naprawy pojazd zastępczy tej samej klasy co uszkodzony, tj. F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd zastępczy był poszkodowanemu niezbędny do codziennych dojazdów do pracy oraz do codziennego użytku. Z tytułu najmu pojazdu zastępczego, powód wystawił fakturę VAT opiewającą na kwotę 1.746,60 zł brutto, która dokumentowała należności związane z wynajęciem na rzecz poszkodowanego pojazdu zastępczego, a na którą składały się kwota 50,00 zł netto tytułem podstawienia auta pod warsztat naprawczy w Z., kwota 50,00 zł netto za odbiór auta spod warsztatu w Z. oraz kwota 1.320,00 zł netto za wynajem pojazdu zastępczego na okres 6 dni, tj. od dnia 26 sierpnia 2013 roku do dnia 31 sierpnia 2013 roku. Powód wyjaśnił, że stawka dzienna za wynajem auta klasy C, zawierająca brak limitu kilometrów, brak kaucji

i brak ograniczeń dla kierowców, wyniosła 220,00 zł netto. Powód wskazał, że poszkodowani scedowali na niego swoją wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie wynikającej z wystawionej im przez powoda faktury VAT za najem, podstawienie

i odprowadzenie pojazdu. Powód wezwał pozwaną do zapłaty na jego rzecz kwoty wynikającej z tej faktury, jednakże pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę związaną z koniecznością poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego jedynie do kwoty 907,74 zł. Kwota tego odszkodowania została wypłacona na rzecz powoda. Powód wskazał, że pozwana uznała za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego oraz co do zasady refundację kosztów podstawienia i jego odbioru do warsztatu naprawczego, ale w sposób nieuprawniony dokonała pomniejszenia stawki za podstawienie i odstawienie pojazdu do kwoty 29,52 zł

(x 2) oraz stawki najmu pojazdu zastępczego do kwoty 141,45 zł za dobę. Odnośnie sformułowanego roszczenia odsetkowego powód wyjaśnił, iż podstawę ich naliczenia stanowił przepis 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Skoro powód zgłosił pozwanej swe żądanie w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego wezwaniem doręczonym pozwanej z dniem 14 października 2013 roku, to jego roszczenie stało się wymagalne z dniem 14 listopada 2013 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana nie kwestionowała zasady odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia

24 października 2013 roku oraz faktu korzystania przez poszkodowanych z pojazdu zastępczego przez okres 6 dni, za który to okres zobowiązani byli do poniesienia kosztu wynajmu w kwocie 1.746,60 zł brutto. Pozwana wskazała, iż uznała roszczenie co do zasady

i wypłaciła tytułem odszkodowania kwotę 907,74 zł która obejmowała wynajęcie pojazdu zastępczego przez okres 6 dni według średniej stawki dobowej dla pojazdów klasy

C obowiązującej na tutejszym terenie, a wynoszącej 141,45 zł, a nadto koszt podstawienia

i odbioru pojazdu zastępczego w łącznej kwocie 59,04 zł. Pozwana wskazała jednak, że w załączonej umowie najmu zawartej przez powoda z poszkodowanym, cena najmu pojazdu została określona na kwotę 220,00 zł + 23 % VAT za dobę. Okoliczność ta, w ocenie pozwanej, poddaje w wątpliwość rzeczywistą wysokość kwoty jaką poszkodowany zapłacił powodowi za wynajęcie pojazdu, a tym samym wartość przedmiotu sporu. Jednocześnie pozwana podniosła, że nie jest ona zobligowana bezkrytycznie akceptować stawki najmu pojazdu zastępczego stosowane przez konkretnego wynajmującego, tym bardziej gdy w tak radykalny sposób odbiegają od średnich cen.

Na rozprawie w dniu 30 maja 2014 roku pełnomocnik powoda, podtrzymując dotychczas wyrażone stanowisko w sprawie, podniósł, że wbrew wyliczeniom stawka dzienna najmu wynosiła nie 303,60 zł brutto, lecz według faktury – 270,00 zł brutto/dzień. Ponadto pełnomocnik wskazał, odnosząc się do treści dokumentu stanowiącego załącznik do odpowiedzi na pozew w postaci wymienienia punktów wynajmu pojazdów zastępczych, że wliczona średnia stawka wynajmu pojazdu klasy C na podstawie danych w tabeli w kwocie 141,45 zł, przy wyliczeniu matematycznej średniej, wynosi 166,55 zł brutto. Ponadto, na liście znajdują się wypożyczalnie, które bądź dostarczają tylko samochody dostawcze, nie działają na terenie aglomeracji (...) bądź nie obejmują wypożyczenia samochodu w przypadku likwidacji szkody z OC sprawcy. Nadto, część stawek wskazanych w załączniku nie pokrywa się ze stawkami prezentowanymi na stronach internetowych (np. J. – car, (...), P.), a dwie wypożyczalnie w ogóle nie posiadają stron internetowych (tj. K. – samochody i N.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2013 roku w G. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący przedmiot współwłasności A. W. i K. W..

Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W..

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: odpis dowodu rejestracyjnego (k.21) oraz dokumenty znajdujące się aktach szkody numer (...): druk zgłoszenia szkody, oświadczenie dotyczące okoliczności zdarzenia drogowego/

W dniu 4 sierpnia 2013 roku K. W. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

/okoliczność bezsporna/

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ustalono, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu A. W. i K. W. wynoszą 1.204,91 zł.

Kwota ustalonego odszkodowania została wypłacona K. W..

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: dokumenty znajdujące się w aktach szkody (...): kosztorys z dnia 14 sierpnia 2013 roku, pismo pozwanej z dnia 30 sierpnia 2013 roku, faktura VAT z dnia 31 sierpnia 2013 roku/

W związku z uszkodzeniem pojazdu A. W. i K. W. w kolizji z dnia 4 sierpnia 2013 roku, poszkodowani wynajęli pojazd zastępczy marki F. (...) (klasa C) o numerze rejestracyjnym (...), na okres 6 dni.

Pojazd zastępczy był niezbędny K. W. do codziennych dojazdów do pracy.

Stawka najmu pojazdu zastępczego wynosiła 270,60 zł brutto za dobę. Ponadto, K. W. był zobowiązany do poniesienia kosztu z tytułu podstawienia pojazdu zastępczego pod warsztat naprawczy, w którym odbywała się naprawa

uszkodzonego pojazdu stanowiącego przedmiot jego współwłasności, oraz kosztu jego odbioru z warsztatu. Łącznie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, K. W. poniósł koszt w kwocie 1.746,60 zł.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: umowa najmu z dnia 26 sierpnia 2013 roku (k. 14), oświadczenie K. W. (k. 15), faktura VAT numer (...) z dnia 31 sierpnia 2013 roku (k. 16)/

W dniu 31 sierpnia 2013 roku między K. W. a S. Z., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. Z., doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności. Na mocy zawartej umowy, K. W. przełał na S. Z. wszystkie prawa przysługujące mu w związku ze szkodą z dnia 4 sierpnia 2013 roku, celem zaspokojenia wierzytelności cesjonariusza z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego marki F. (...).

/dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 31 sierpnia 2013 roku (k. 17)/

K. W. nie dokonał zapłaty z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/dowód: zeznania świadka K. W. (k. 44)/

Pismem z dnia 9 października 2013 roku S. Z. wezwał (...) Spółkę Akcyjną w W. do wypłacenia na jego rzecz odszkodowania w kwocie 1.746,60 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Wezwanie zostało doręczone ubezpieczycielowi z dniem 14 października 2013 roku.

/dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 9 października 2013 roku (k. 18)/

(...) Spółka Akcyjna w W. uznała roszczenie cesjonariusza S. Z. co do kwoty 907,74 zł, na którą składały się koszt wynajmu pojazdu zastępczego na okres 6 dni przy zastosowaniu stawki najmu w kwocie 141,45 zł/ dzień oraz koszt podstawienia i odbioru pojazdu w łącznej kwocie 59,04 zł brutto.

/dowód: pismo pozwanej z dnia 7 listopada 2013 roku (k. 19)/

W sierpniu 2013 roku dzienna stawka najmu pojazdu zastępczego klasy „C” i „C+” w G.i bezpośrednio okolicy, wynosiła od 89,43 zł do 300,00 netto za dobę.

/dowody: opinia biegłego sądowego wraz z opinią uzupełniającą (k. 57 – 68, 99), wydruki ze stron internetowych (k. 22, 80 – 88)/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w części w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie Sąd oparł się na dowodach ze wskazanych wyżej dokumentów oraz dowodzie w postaci opinii biegłego sądowego A. K..

Sąd ocenił wskazane dowody jako wiarygodne. Także strony, zastępowane przez profesjonalnych pełnomocników, dowodów tych ostatecznie nie kwestionowały.

Opinia sporządzona przez biegłego sądowego była zdaniem Sądu fachowa, rzetelna i jasna. Ostatecznie, po sporządzeniu przez biegłego sądowego pisemnej opinii uzupełniającej, żadna ze stron nie kwestionowała jej treści.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął dokumenty znajdujące się w aktach szkody numer (...) w postaci pisma z dnia 9 października 2013 roku oraz z dnia 7 listopada 2013 roku, albowiem tożsame dokumenty znajdowały się w podstawowych aktach sprawy i zostały one dopuszczone jako dowody już na wcześniejszym etapie postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą odpowiedzialności pozwanej był przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957 roku, sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 roku, sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128).

Jak wynika z treści przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Oznacza to z kolei, iż odpowiedzialność zobowiązanego nie jest ograniczona tylko do bezpośrednich następstw działania sprawcy kolizji, ale musi mieścić się w granicach normalnego związku przyczynowego.

Między stronami nie były sporne okoliczności zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2013 roku, ani podstawy odpowiedzialności pozwanej za skutki tego zdarzenia. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania, które dotyczyło kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Jedynie krótko należy wskazać, że powód nabył prawo do dochodzenia odszkodowania na podstawie przepisu art. 509 k.c., albowiem między powodem a poszkodowanym K. W., współwłaścicielem pojazdu uszkodzonego w kolizji z dnia 4 sierpnia 2013 roku, została skutecznie zawarta umowa cesji, na podstawie której, powód nabył prawo dochodzenia odszkodowania w powyższym zakresie.

Sąd uznał, iż powód zasadnie domagał się zwrotu poniesionych przez niego kosztów wynajęcia poszkodowanemu pojazdowi zastępczego za okres 6 dni, przy zastosowaniu stawki najmu uwzględnionej na wystawionej na tę okoliczność fakturze VAT. Pozwana nie kwestionowała uzasadnionego czasookresu najmu pojazdu zastępczego, zakwestionowała jedynie wysokość tej stawki.

Jak wynikało z treści opinii sporządzonej przez biegłego sądowego, stawka wynajmu pojazdu zastępczego zastosowana przez powoda mieściła się w stawkach rynkowych obowiązujących na terenie województwa (...). W ocenie Sądu nie była ona rażąco wygórowana, w szczególności zważając na okoliczność, iż była ona odciążona od dodatkowych kosztów, które pojawiają się przy okazji najmu pojazdów zastępczych (tj. nie zastosowano limitu kilometrów, kaucji i ograniczeń wiekowych dla kierowców).

W konsekwencji, koszt wynajmu pojazdu zastępczego przedstawiał rzeczywistą wartość szkody poniesionej przez powoda.

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda pełnych kosztów związanych z podstawieniem pojazdu zastępczego do warsztatu naprawczego, w którym dokonywana była naprawa uszkodzonego pojazdu poszkodowanych, oraz pełnych kosztów związanych z odbiorem pojazdu zastępczego z tego warsztatu. Doświadczenie zawodowe Sądu wskazuje, iż nie ulega wątpliwości, że dostarczenie pojazdu zastępczego do miejsca, w którym miał rozpocząć się jego najem oraz odbiór pojazdu z tego miejsca, spowodował powstanie po stronie wynajmującego – powoda dodatkowych kosztów, chociażby z tytułu konieczności dojazdu do miejsca

przeznaczenia. Jako niezasadne należało zatem uznać dobrowolne pomniejszenie przez pozwaną przyznanego powodowi odszkodowania z tego tytułu tym bardziej, że pomniejszenia tego pozwana dokonała bez poparcia jakimikolwiek argumentami, tak natury faktycznej jak i prawnej.

Mając na uwadze fakt, iż przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie pozwana wypłaciła na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, udokumentowanych wystawioną przez niego fakturą VAT, kwotę 907,74 zł, zasądzeniu na rzecz powoda podlegała kwota 838,86 zł, której powód domagał się w swoim pozwie. Kwota ta została ustalona jako różnica między poniesionymi przez powoda kosztami wynajmu pojazdu zastępczego, tj. w wysokości 1.746,60 zł, a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwaną.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw.

z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). W myśl powołanego przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jako, że na gruncie niniejszej sprawy powód zgłosił pozwanej żądanie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego z dniem 14 października 2013 roku (z tym dniem nastąpiło bowiem doręczenie pozwanej wystosowanego do niej wezwania do zapłaty), bieg wymagalności roszczenia rozpoczynał się z dniem 14 listopada 2013 roku. Należy podkreślić, że pozwana nie kwestionowała roszczenia odsetkowego powoda, zarówno co do samej zasady jak i terminu wymagalności roszczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając je w całości na rzecz powoda od pozwanej, która przegrała spór. Na poniesione przez powoda koszty procesu, w łącznej wysokości 239,00 zł, składały się: opłata od pozwu w kwocie 42,00 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 180,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W sprawie pozostały nierozliczone koszty sądowe tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gliwicach. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 202,70 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych stanowiących równowartość wydatku poczynionego na wynagrodzenie biegłego sądowego, który sporządził opinię sądową w niniejszej sprawie.

SSR Grzegorz Korfanty